

## ALINA VITUHNOVSZKAJA

**Ők**

Újra köszöntenek engem a falak,  
Lepereg a szín s követ a salétrom.  
Ők erre árnyékot mondanak,  
Én ezt elvágódásnak hívom.

Sehogy sem akar otthonom lenni ez a város,  
Viszont az ő hegyvidékük is idegen.  
Ostoba büszkeség ez, mondják mások,  
Én meg fájdalomnak nevezem.

Végtelenről beszélni nem mernék még.  
S nincs pénzem a jogról elfeledkezni.  
Azt mondják, hogy ez a szegénység.  
Én meg azt, hogy szörnyű élni.

A csendben megint hallom, hogy énekel  
Mint máglya, mi rettentő lánggal ég.  
Azt mondják, ezt túrni kell,  
Én meg hogy tehetség.

Jön mögöttem megannyi csavargó.  
A szögekkel kivert ég darabját tartom.  
Azt mondják, ez itt a lobogó.  
Én ezeket csillagoknak tartom.

Az utcákon annyi üres hely van.  
Dúdolok a kihalt téren.  
Azt mondják erre, hogy dallam.  
Én pedig sírásnak vélem.

Napsugárszörpöt csorgatok kezeimen:  
Az ég kékjéből sóval árad.  
Ők ezt művészetnek nevezik el.  
Szerintem meg ez a bánat.

Van, aki utakat rajzol néptelennek,  
Van, ki hóba ír, ha jönnek zord fagyok.  
Isten a neve szerintük ennek.  
Szerintem meg én vagyok.

## Balerina

utcalámpák fonnyadnak, mint sárga bojtorjánok  
mindenfelé ócska utalások  
mint ujjacsákák mindenféle furcsa versikédre  
és döbbenet érzem, hogy lábam lassan megdermed

típegek csak itt, mint egy struccbalerina  
vegyetek nekem kerekesszéket  
majd jól meglepődtek, ha valami hosszúkás hozzátok ér  
én vagyok, aki jött, és felakasztotta magát.

GILBERT EDIT és VILMOS ESZTER fordításai

## A gyilkosok speciális zárkákban...

Speciális zárkákban hamvasztják  
a gyilkosok sorsuk mint a csontot.  
Agyvelő darabkák szabadságát  
képzeli a ravasz gondolatban.

Kulcsokkal zörög farkas-konvoj,  
A szakács főztje hagymás bánat.  
S a hagymafejek nyugtalan csöndjét  
könnyezi mint templomkupolákat.

Hol sütemény morzsái száradnak,  
tüdővésztes köhögés hallatszik.  
S a holt kétségben de készakarva  
él és ziháló mellel lélegzik.

## A gonosz virágai

(PITYPANGOK)

A padlón vonszolta magát a négyes cellában  
Felnyalta még a sarkokat is.  
A padlón vonszolta magát a négyes cellában  
Felnyalta még a sarkokat is.

Két írástudatlan szarka-nő verte félholtra.  
Az ajtónál üvöltött  
de senki sem sietett oda.  
Nem valódi isten  
locsolt a torkába  
nem valódi, hamis vodkát,  
és ő mégis valódi hitére rátalált.

Rusnya börtönőre végül az ablakhoz odalépett  
és egy cipőtalppal ütötte arcul.  
Az üvöltő érezte  
hogyan a fejéből  
mintha kifújnak  
eszméletét  
(mint a pitypanggal is lenni szokott,  
amikor a pokol felé szálldogál, de már virágpor híján.)

## Másenyka és a Medve

Fekete tyúk sárral vert komorló csőre.  
Mellette elgyötört óriás kopó kutya.  
Ha felkötöd magad, majd megszeretlek.  
Erős, puha sálként átölelem nyakad.  
Mikor már elhagytak szeretők, barátok,  
Mikor már, hölgyem, a halálra vágytunk,  
Méregpohárból ittunk, nyeltük a validolt.  
És most Másenyka és a Medvévé váltunk.

A három medvebocs jön, hogy megnézzenek,  
Amikor, hölgyem, kebled s téged a tóba  
Módszeresen, lassan nyomlak bele. Íme  
A veszett nyúl is mintha táncba fogna.

Ilyen a mi gyilkos május elsejénk.  
Ilyen a mi izgatott ünnepi kedvünk.  
Ilyen a mi zabolátlan, mohó lényünk –  
Csak az élettelen kenyeret enné.

Ízlelni a gyöngédség véres férgéit,  
A szenvedély kérgét késsel kaparva meg,  
Kell holtba harapni, mesét olvasni, s válni  
Egyszerűvé mint ők, Másenyka és a Medve.

\*

Mintha az isten hallucinálna,  
Színjőzan ördögök lesnék lépteim.  
Elaknásított mezőn sétálva fájna  
Hirtelen vérbe fagyva halni meg.

Sirathat majd a részeg csőcselék,  
Cuppogtatva ily esztelen halált.  
Mert felrobbanva mégis élek én,  
Hiszen csak az isten hallucinált.

## Freudizmus

Egy mérleg magasából  
akarták megérteni  
a szemedből, a szemedből,  
de nem tudták a sötétből.  
A tárgyak csendje megroppant  
a rések nagy káoszában.  
A falról folydogált a vér.  
Eztán büntudat nélkül élj.  
Ami mások szemében vagy -  
Ösztön csak porral szorozva  
s tükörben ábrázolt alak.

Pusztá lelkek kerekednek.  
Téged régóta tegeznek.  
Mielőtt bezárják agyad,  
Amíg lehet, rohanj, rohanj!  
Ily könnyű fogságból miért  
meneküljek, istenem, én?

Eloszlik magától hamar  
e játék a titkaival.

Hadd fagyjon meg a ház addig,  
hadd igyon pezsgőt mindenki,  
A vendég szeme káprázzon.  
Köszöntsd a dús hazugságot!

...Egy pislá ajtónyílásból  
A vén Freud mosolya látszott.  
A szerelemről publikált,  
értette az álmok szavát.  
Felfelé törve, amíg ti,  
szálltatok le, koronként  
egyre távolabb a földtől,  
felettetek Dali mőszejő,  
a gonosz treff dáma mellett,  
nyomotokban Sigmund vén F.  
követett, mint a bogárkát  
követi bogár-csillagász,  
ha mászni, táncolni ered  
odafenn a bogár-sereg.

TÚRI KATALIN fordításai



JEVGENYIJ CSUBAROV